Seal satis ta issase kassi Hintsi Pohla-maale Messikäppa karrole sõnumid wima, pallus karro Tallinna tulla ja lubbas tedda kuningaks tösta. Kui wana Messikäp sõbra kirja olli luggenud, läks tema südda wägga rõemsaks, ja törkumata ning julgest töttas tema Tallinna, kus miño issa tedda sure illoga wasto wõttis, silmapilgul Kriimsilm issanda hundile ja targa Irmabbeme määrale kaarnaga sõnumid läkkitas ja neid ruttust nõu piddamisele senna kutsus; wies salla nõunees olli wennike Hints. Üks weike küllake, pennikormad kaks löune pool Üllemiste järwe, wallitseti kokkotullemise paigaks. Seal istusid pikkal pimedal ööl meie nõumehhed ühhe wabbatmehhe urtsikus, ei möttelnud Jumala peale, waid kurrat ja miño issa rahhapung kihhotasid nende süddamed kurja tööle. Wõeti siis ühhelmeelel nõuks: meie armolikko kuninga issandat tappa! Messikäppa kuningaks üllendada, aujärje peale tösta, kuldkroniga ehhitada ja meie Ma kuningaks awwalikkult kukutada. Selle peale wandusid wiekeste kindlat wannet. Kui kegi wana kuninga sõbradest wasto piddi törkuma, sedda lubbati libbeda keele ehk rahhaga leppitada, ehk kui need kaks ei aitaks sõawäega ärrapelletada. Miña juhtusin koggemata sallaasja kuulda sama. Irmabbe olli Meejama ladal pääd wässitanud ja se läbbi rohke juttuliseks läinud, kus tormlase kombel naisele sallaasja lobbises; pärrast kinnitas mehhike kõwwast naisele, suud kinni sulguda, ja mõtles sellega oma rumalust kahhantada. Tema naine juhtus pühhapäwal kirriko teel miño wana moriga kokko, nemad akkasid maggusast juttu westma, essiteks lastest, nabri naiste tannodest ja muust tühjast asjast, agga lodud naisterahwa kombe järrel: enne kui jännes kolmkord aewastand — olli sallaassi miño naise kõrwus. Kül piddi temma pärrast sedda Irmabbeme eidele pühha kolmekuningade nimel, enda au ning truuse, ihho ning inge peale tõutama sallaasja kinni piddada; agga nisama pikkalt kui Irmabbeme emand keelt oskas kaitseda, seisis jut miño naisokese suus warjul. Koddo tulles räkis ta mulle asja põhjani wälja, andis pealegi mõnne tunnistähhe, mis sallaasja piddi awwaldama. Mina akkasin asja süggawast läbbi mõtlema, kohhe tulli mulle ennemuistene konnade krokssomine meele, mis winaks wana issa kõrwa taetwa tungis. Konnad tahtsid kuningat sada ja waljo sundmise al ellada, kellel tännini lubba olnud iggas weeloigus passrta likuda ja kuddo tehha. Wana-issa wiskas essiteks naero pärrast pakko neile jõkke, ja kui konnad selle maggawa kuningaga rahhul ei olnud, seadis wana-issa tonekurge neile kuningaks, kes neid nüüd taggakiusab ning kurnab, ja kuskil rahho ei anna. Ärmetomal kombel wallitseb tonekurg nende üle; kül ohhiwad nüüd rumalad oma kaebamise krokssomist, agga mis ohkimine emam aitab: kuninga pik nok on näppistaja.“